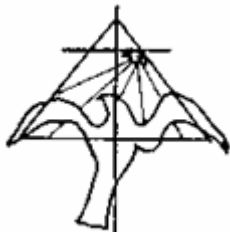

4

duben
2013

Košířský farní list

duben

VÍRA U SV. PAVLA

Velikonoční svátky nás znovu posunuly k vrcholnému tajemství naší víry. Jsme přáteli Vzkříšeného Pána. On s námi naprosto vážně počítá v nominaci na věčný život ve slávě vzkříšení. Není vzkříšen jen pro sebe, ale i pro nás, aby jeho vzkříšení bylo předzvěstí a zárukou našeho vzkříšení. Nesmíme však promarnit největší životní příležitost. Nesmíme zklamat jeho očekávání. Nesmíme se zastavit na naší cestě víry. Ani církev nestojí, ale jde stále dál dějinami sebesložitějšími a sebenáročnějšími. Další papež, již dvěstěšedesátý šestý je znamením úžasného pokračování života Kristovy církve.

Když prožíváme Rok víry, vracíme se k pramenům naší víry a chceme tak tento postoj vůči Bohu prohloubit a zdokonalit.

Jedním z nejvýraznějších učitelů víry je apoštol národů sv. Pavel. U něho nacházíme vyjádření povelikonoční víry prvních křesťanů, kteří žili zcela z tajemství Kristova Vzkříšení. To je centrum jejich víry. Pro apoštola Pavla není víra pouhou záležitostí intelektu, ale spočívá v životním spojení s Kristem. Typická je pro sv. Pavla výpověď, že spása není člověku udělena na základě skutků, ale víry. Tímto zdůrazněním bojuje proti tehdejší židovské mentalitě, která z řad židokřesťanů pronikla i mezi pohanokřesťany a jež hlásala, že se člověk může sám spasit věrným zachováváním příkazů Zákona. Proti této mentalitě, která činí Kristovo vykupitelské dílo v zásadě zbytečným, apoštol ostře vystupuje především v listu Římanům a Galatánům zdůrazněním víry v Kristovo vzkříšení (Řím 10,9; 4,24; 8,17; Gal 2,16).

Víra je především životem v Kristu. Zahrnuje v sobě naději (Ef 3,12), poslušnost (Řím 1,5) a lásku (Gal 5,6). Je zdrojem ospravedlnění (Řím 3,20-22; 25,28; 4,25; 9,30-32; 10,4-13; Gal 2,16; 3,6-29; Fil 3,9). Víra je především vnitřním darem Ducha svatého (1 Kor 12,3), kázání evangelia je jeho vnější podmínkou (Řím 10,14-18).

Texty apoštola Pavla přivedly Martina Luthera k názoru, že člověk dosáhne spásy pouze vírou (sola fide) bez dobrých skutků. Martin Luther nerozlišoval mezi prvním udělením milosti, mezi ospravedlněním, kterého člověk dosáhne obrácením a přijetím víry, a mezi dalším růstem tohoto již přijatého života, který se neobejde bez účinného spolupůsobení ze strany člověka skutky víry. Vedle prvního popíral Luther i tento druhý aspekt a tvrdil, že i vyvrcholení křesťanského života dosažením spásy je výlučnou záležitostí víry. Přehlédl, že víra u apoštola Pavla je mnohem širší a plnější pojem než v soudobé středověké teologii, že zahrnuje i lásku a celý křesťanský život (Gal 5,6; 1 Kor 5,10). Apoštol svým učením o ospravedlnění nechce vyloučit význam skutků, které jsou působeny vírou a významně přispívají k dosažení spásy. Tato nauka je také podtržena v listě apoštola Jakuba (Jak 2,

14-26).

Celý tento text Jakubova listu stojí za pozornost.

„Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad“, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.

Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry! Což nebyla i nevěstka Rachab podobně ospravedlněna ze skutků, když přijala posly a propustila je jinou cestou? – Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků“.

Skutky jsou tedy důležité na cestě ke spáse – k věčné blaženosti. Sv. Augustin to připomíná, když říká: „Stvořil jsi nás bez nás, ale nespasíš nás bez nás“.

Sv. Tomáš Akvinský již tři sta let před Lutherem polemizuje s falešným názorem, který se opírá o nepochopení apoštolových slov: „Bůh uděluje spravedlnost bez skutků“ a tvrzením, že se nevyžadují žádné skutky člověka k dosažení blaženosti. Tomáš podotýká, že Apoštol mluví o blaženosti naděje, která je z milosti ospravedlňující, a ta se nedává pro předchozí skutky. Neboť nemá ráz konce pohybu jako blaženost, ale je spíše začátkem pohybu, kterým se jde k blaženosti. (S.Th.II,I, q.II, a.5)

Člověk vykoupený Kristem tedy dostává nejprve nezaslouženou milost ospravedlnění, aby potom v síle této milosti uskutečňoval svou službu Bohu a lidem konáním skutků, a tak tímto dobrým životem směřoval ke šťastné věčnosti.

A tak ze slavení velikonočních svátků vykročíme v nové horlivosti, ve které neochabujeme!

P.L

Liturgický kalendář

duben 2013

1.	pondělí	PONDĚLÍ VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
2. – 6.		ÚTERÝ AŽ SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
7.	NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
8.	pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
13.	sobota	Sv. Martina I., papeže a mučedníka
14.	NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21.	NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23.	úterý	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.	středa	Sv. Jiří, mučedníka
25.	čtvrtek	Svátek sv. Marka, evangelisty
28.	NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
29.	pondělí	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30.	úterý	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Další katecheze k Roku víry se uskuteční 6. a 20. dubna na téma: „Přehled dokumentů 2. vatikánského koncilu“.

Farní rada

Setkání farní rady bude v pátek 12. dubna po večerních bohoslužbách.

Noc kostelů

Pater Lohel přihlásil všechny tři košířské kostely do mezinárodní akce Noc kostelů, která se uskuteční 24. května. Informace s doprovodnými aktivitami jsou na stránkách: www.nockostelu.cz. Pokud se chcete podílet na organizaci, nebo zda máte nějaký nápad, kontaktujte farního koordinátora Václava Drába (vaclav.drab@seznam.cz).

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

- 1. Aby veřejná modlitba a oslava víry byla pro věřící pramenem života.**
 - 2. Za místní církve v misijních zemích, aby byly znamením a nástrojem naděje a vzkříšení.**
 - 3. Aby věřící křesťané nacházeli v Božím slově útěchu, naději a radost.**
-

Habemus Papam !

Radostné zvolání Božího lidu, kterým odpovídáme na novou skutečnost – zvolení Petrova nástupce na biskupském stolci města Říma i celé universální katolické církve.

Má se zcela vydat do rukou Božích a toužit, aby se líbil především Jemu a podle svého Mistra a Pána nehledal přízeň a slávu u lidí. Má posilovat a povzbuzovat své bratry ve víře, jak to uložil Pán prvnímu papeži Petrovi. Má věrně hlásat evangelium a rozhodovat podle jeho principů v důležitých záležitostech lidského života. Nemůže podléhat požadavkům dobových ideologických proudů, ale pevně stát za Božím zákonem. Vyprošujme mu sílu a vytrvalost k této nesmírné zodpovědnosti. Buďme mu oporou svým úsilím o poctivé prožívání křesťanské víry! *P.L.*

Květná neděle

Nedělní Anděl Páně

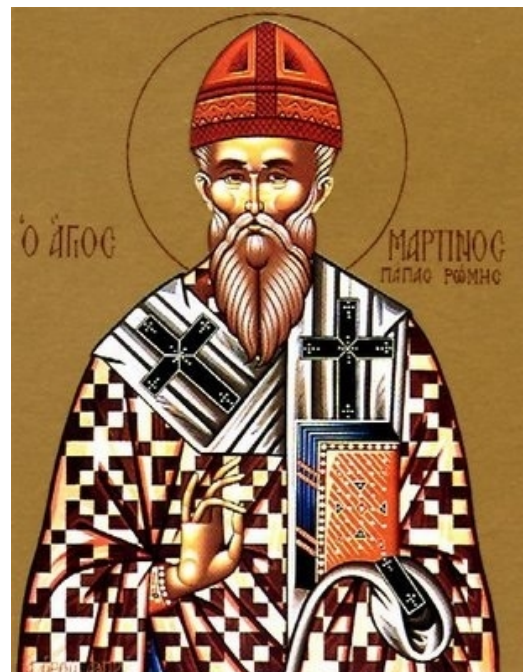
Sv. Martin I., papež a mučedník – památka 13.dubna

Narodil se v městě Todi v Umbrii severně od Říma. Datum narození není známo. Byl urozeného původu a byl znám svými velkými znalostmi i láskou k chudým. Martin byl ještě jako jáhen vyslancem papeže Teodora I. na byzantském císařském dvoře.

V té době se vedly ostré teologické spory o tom, jestli Ježíš Kristus měl božskou i lidskou vůli. Zastánci nesprávného názoru, že Kristus měl jen božskou vůli se nazývali monotheleti. Byli většinou na východě a patřil k nim byzantský císař Konstans II. Ten vydal r. 648 ve spolupráci s konstantinopolským patriarchou dekret Typos, v němž zakazoval mluvit o dvou vůlích v Kristu.

Ta doba je nám už velmi vzdálená, připomeňme si ji trochu některými událostmi. Západořímská říše už neexistovala. Části Itálie s Římem vládli exarcha (místodržící) východořímského císaře, který sídlil v Ravenně. Kolem Milána bylo království germánských Langobardů. V klášteře na Montecassinu byli už přes 100 let benediktiňští mniši. Pod náporom islámských Arabů ztratila byzantská říše natrvalo Palestinu a Sýrii a Arabové si podmanili i Egypt. V našich zemích už bylo slovanské obyvatelstvo a pod vedením franckého kupce Sába bojovalo proti francké říši.

Martin byl zvolen papežem 21. července 649 jako nástupce Theodora I. Přijal volbu bez císařského svolení a přijal i biskupské svěcení. Hned svolal do Lateránského paláce v Říme synodu. Sešlo se 105 biskupů. Synoda odmítla monotheletismus i Typos. Císař poslal svého exarchu v Itálii Olympia, aby papeže dopravil do Konstantinopole. Olympios se ale prohlásil sám vládcem v Itálii a papež Martin byl až do jeho smrti r. 653 v klidu. Císař pak poslal exarchu Calliopase, aby dopravil Martina do Konstantinopole. Calliopas přijel do Říma r. 653, vtrhl do Lateránské baziliky a oznámil kléru, že Martin byl sesazen jako nevítaný vetřelec a že ho musí dopravit na císařský dvůr. Aby zabránil krveprolití, zakázal Martin jakýkoli odpor a oznámil, že půjde dobrovolně.

Tak se začalo dlouhé mučednictví papeže Martina. Při zastávkách lodi na ostrovech kněží i věřící papeže pozdravovali, ale strážci je zahnali. V září 653 (možná 654) přivezli vězně do Konstantinopole. Po třech měsících byl konán soud a Martin byl odsouzen k smrti. Ale na přímlovu patriarchy Pavla II. byl rozsudek změněn na vyhnanství.

Odvlekli ho do Chersonésu na Krymu (to je jiné místo než dnešní Cherson). Tam trpěl opuštěností a nedostatkem základních potřeb i hladem. Dotkla se ho i zpráva, že v Římě byl zvolen nový papež. Římané se totiž báli, aby jim císař nevnutil svého kandidáta. V jeho posledním listě je obsažena modlitba za zachování víry pro jeho vzdálené stádo a zejména pro jeho nástupce.

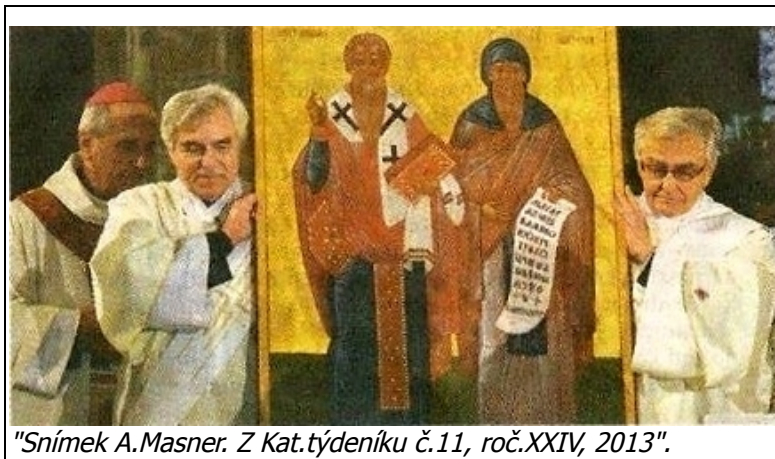
Zemřel v Chersonésu 16. září 655. Tam byl také v kostele Panny Marie pochován. Jeho úcta se rozšířila na křesťanském Západě i Východě. A byl uctíván jako mučedník, přestože nezemřel přímo násilnou smrtí.

Podle R.Ondruš: *Blízki Bohu i ľudom, pramenů Internetu (Cath.Encyc., Santiebetati, aj.)*

MP

Cyriometodějská pouť v pražské katedrále

Kardinál Dominik Duka uspořádal 9.března, v den historicky původního slavení svátku soluňských bratří, pouť v pražské katedrále. Při zahájení 1 150 letého výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu tak navázal na starobylou tradici, kdy svátek na tento den ustanovil v r. 1349 arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic a olomoucký biskup Jan VII. Důvody stanovení svátku právě v tento den nejsou známy.

"Snímek A.Masner. Z Kat.týdeníku č.11, roč.XXIV, 2013".

Vzhledem ke své cestě do Říma u příležitosti volby nového papeže se však nemohl otec kardinál pouti zúčastnit. Slavnostní liturgii v poutníky zaplněné katedrále (bylo mezi nimi i několik našich farníků) celebroidl plzeňský biskup František Radkovský. Přítomna byla řada představitelů veřejného, politického a kulturního života (např. ministr zahraničí Karel Schwarzenberg) i vzácných hostů ze zahraničí (biskupové ze Slovenska a Řezna).

Úvodem slavnosti za nadšeného potlesku přítomných převzal biskup

Radkovský z rukou pravoslavného metropolity českých zemí a Slovenska, vladyky Kryštofa jako dar pro katedrálu ikonu svatých věrozvěstů.

A jak to vlastně všechno v dávných dobách začalo? Velkomoravský kníže Rastislav z dynastie Mojmirůvců žádal papeže Mikuláše a posléze byzantského císaře Michala III. o učitele k posílení víry na Velké Moravě a k zajištění potřebného množství domácích kněží. Císař Michal pověřil tímto úkolem soluňské bratry Cyrila a Metoděje, kteří v té době působili u jeho dvora. K uskutečnění tohoto poslání přispělo gigantické dílo vytvoření slovanského písma a překlady posvátných textů a části bible do slovanského jazyka. Cyril pro tuto misi vyvinul písmo HLAHOLICI z 38 znaků řecké abecedy a zvolil si staroslověnštinu čili kultivovanou makedonštinu (slovanské nářečí v okolí Soluně), kterou budou během mise používat. S bratrem Metodějem ještě na domácí půdě na hoře Olymp pořídili první překlady liturgických a biblických textů do staroslověnštiny. Cyril a Metoděj přišli na Velkou Moravu

kde už po 2-3 generace probíhala intenzivní systematická christianizace východofranckými kněžími z Bavorska a stály již i kostely Obě mise působily nerušeně 3 roky. Cyril založil Velkomoravské učiliště, ve kterém se vychovali budoucí kněží a administrativní pracovníci a které se stalo centrem slovanské literatury. Roku 885 mělo 200 absolventů.

Cyril a Metoděj během mise kázali, slavili bohoslužby, vyučovali ve staroslověně. Cyril napsal předmluvu k evangeliím Proglas – je to první slovanská báseň. Oba bratři pak přeložili a upravili civilní občanský zákoník (Zakon sudnyj ljudem), přeložili životopisy církevních otců, misál, žaltář, části bible, nonokánon, anonymní homilie. Stali se tak zakladateli slovanské literatury.

Cyril a Metoděj docílili vysvěcení žáků na kněze a jáhny a získali papežské povolení k používání staroslověny jako liturgického jazyka, byť jen na čas. Metoděj byl jmenován prvním moravským arcibiskupem. Musel čelit útokům franckého kléru, byl vězněn. Úspěšně se ale poté ujímá správy všech chrámů a kleriků ve všech moravských městech, věnuje se výchově, apoštolátu, další literární činnosti, dokončuje překlad bible. R. 874 pokřtil knížete Bořivoje.

Jmenování Metoděje arcibiskupem i několikaletá intenzivní misijní práce obou soluňských bratří položila základy k vybudování samostatné církevní organizace na území Velké Moravy v čele s arcibiskupem a jejímu podřízení přímo papeži. S tím souvisí i samostatnost státní, podpořená papežskou bullou Industriae tuae králi Svatoplukovi. Velká Morava byla vyhlášena za léno sv. Stolicе a byla tak postavena na úroveň Franků. Tehdy dosáhla Velká Morava největšího rozkvětu.

Bratřím Cyrilovi a Metodějovi vděčíme za křesťanskou víru a kulturu, jejíž přijetí nás zařadilo mezi civilizované národy. S liturgií v národním jazyce předběhli dobu o 11 století...

podle internetu a publikace Naše světla, 1947

M. Valentová

OKÉNKO HUMORU

„Copak jste včera střílel, pane Kabourek?“

„Bažanty.“

„A hodně jste jich zastřelil?“

„Ani jednoho.“

„Tak jak víte, že jste střílel bažanty?“

Z humoru pouštních otců

Převor se ptá starce:

„Abba, jak by mělo vypadat kázání?“

„Kázání by mělo mít dobrý začátek a dobrý závěr. A ty se jen snaž, aby se začátek a konec co nejvíce přiblížily,“ odpověděl stařec.

„Měl by ses méně postit,“ řekl jeden z otců starcovi.

„Vždyť je mi osmdesát a cítím se skvěle,“ odpověděl stařec.

„Kdyby ses méně postil, už by ti bylo devadesát.“

A ještě jedna rada

Když nemůžete spát, počítáte ovečky. Počítáte dlouho a stále nemůžete spát. Až vás to přestane bavit, promluvte si s Pastýřem.

Zprávy z farnosti

Při nedělní mši sv. 10. 3. 2013 byla v kostele
Nejsvětější Trojice pokřtěna

Josefínka Zafková, nar.22.1.

Při liturgické slavnosti ji doprovázela řada příbuzných a přátel, i těch nejmenších (jedna holčička dokonce stejného věku). Josefínka se chovala jako pravá dáma, své pocity nedávala najevo, obřad prožila bez jediného hlasitého protestu.

Přejeme, aby se rodičům a kmotře podařilo vychovat ji v křesťanské víře a lásce!

OKÉNKO VÍRY

„MILUJ SVÉHO BLIŽNÍHO JAKO SÁM SEBE“

ČTVRTÉ PŘÍKÁZÁNÍ: CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU

455. Co přikazuje čtvrté přikázání?

Přikazuje, abychom ctili své rodiče a vážili si jich i těch, jimž dal Bůh pro naše dobro účast na své autoritě.

456. Jaká je povaha rodiny v Božím plánu?

Muž a žena spojeni v manželství vytvářejí spolu se svými dětmi rodinu. Rodinu ustanovil Bůh a dal jí základní řád. Manželství a rodina jsou zaměřeny na dobro manželů a na plazení a výchovu dětí. Mezi členy těžké rodiny se vytvářejí osobní vztahy a základní odpovědnosti. V Kristu se rodina stává *rodinnou (domácí) církví*, protože je společenstvím víry, naděje a lásky.

457. Jaké místo zaujímá rodina ve společnosti?

Rodina je základní buňkou lidské společnosti a předchází jakémukoliv uznání ze strany veřejné autority. Rodinné zásady a hodnoty tvoří základ společenského života. Rodinný život je uváděním do života společnosti.

458. Jaké povinnosti má společnost vůči rodině?

Společnost má povinnost podporovat a upevňovat manželství a rodinu, při zachování zásady subsidiarity. Veřejná moc musí respektovat, chránit a podporovat pravou povahu manželství a rodiny, veřejnou mravnost, práva rodičů a prospěch rodin.

459. Jaké povinnosti mají děti k rodičům?

Děti mají mít ke svým rodičům úctu (synovskou lásku), vděčnost, ochotu a poslušnost a mají udržovat dobré vztahy k sourozencům. To vše přispívá k růstu harmonie a svatosti celého rodinného života. Dospělé děti mají rodičům hmotně i morálně pomáhat, zvláště v nouzi, nemoci, osamocení či stáří.

460. Jaké povinnosti mají rodiče vůči dětem?

Rodiče, podílející se na Božím otcovství, jsou jako první odpovědní za výchovu svých dětí a jsou pro ně také prvními hlasateli víry. Mají povinnost milovat a respektovat děti jako osoby a jako Boží děti a podle možnosti se postarat o jejich hmotné a duchovní potřeby. Mají pro ně vybrat vhodnou školu a pomáhat moudrými radami při volbě povolání a životního stavu. Jejich zvláštním posláním je výchova dětí v křesťanské víře.

461. Jak rodiče vychovávají své děti v křesťanské víře?

Především příkladem, modlitbou, rodinnou katechezí a účastí na životě církve.

462. Jsou rodinné svazky absolutním dobrem?

I když jsou rodinné svazky důležité, přesto nejsou absolutní, protože prvním povoláním křesťana je následovat Krista a milovat ho: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden“ (Mt 10,37). Rodiče mají s radostí podporovat své děti, aby následovaly Ježíše v každém životním stavu, i v zasvěceném životě nebo v kněžské službě.

463. Jak má být vykonávána autorita v různých oblastech občanské společnosti?

Vždy má být vykonávána jako služba, má respektovat základní lidská práva, správnou stupnici hodnot, zákony, distributivní spravedlnost a princip subsidiarity. Při výkonu autority má každý hledat zájmy společnosti, a ne zájmy osobní, a při rozhodování se má inspirovat pravdami o Bohu, člověku a o světě.

464. Jaké povinnosti mají občané vůči občanským orgánům?

Ti, kdo jsou podřízeni autoritám, mají své nadřízené považovat za zástupce Boha, s ochotou k poctivé spolupráci, k dobru veřejného a společenského života. To zahrnuje lásku k vlasti a ochotu ji sloužit, právo a povinnost volit, odvádění daní, obranu země a právo na konstruktivní kritiku.

465. Kdy občan nesmí poslechnout občanské orgány?

Občan je ve svědomí vázán neposlechnout občanské orgány, odporují-li jejich příkazy požadavkům mravního řádu: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi“ (Sk 5,29).

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné